

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

Warszawa, 15 lutego 1956 r. Nr 1 Poz. 1—11

TREŚĆ:

1.

ZARZĄDZENIE Nr 1 MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 1 stycznia 1956 r.

w sprawie uzupełnienia trybu działania Komisji Oceny Maszyn

(L. dz. TE/1/6431/55)

W wykonaniu uchwały Nr 779/55 Prezydium Rządu z dnia 24 września 1955 r. w sprawie zapewnienia właściwego poziomu technicznego eksportowanych maszyn i urządzeń nowych typów oraz wytwarznych w indywidualnym wykonaniu eksportowym zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 5 zarządzenia Nr 136 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 4 sierpnia 1955 r. w sprawie powołania i trybu działania Komisji Oceny Maszyn (Dz. Urz. MBMiO Nr 15, poz. 114) dodaje się ust. 4 i 5 o następującym brzmieniu:

„4. W przypadku opiniowania projektu maszyny lub urządzenia przeznaczonego na eksport przewodniczący Komisji zaprasza do prac Komisji przedstawiciela Ministerstwa Handlu Zagranicznego.

5. Uzupełniona w sposób podany w ust. 4 Komisja obowiązana jest zbadać czy wyniki przeprowadzonych prób eksploatacyjnych zabezpieczają potrzeby eksportu, a jeżeli tym potrzebom nie odpowiadają — ustalić oddmienną metodę i tryb przeprowadzania prób eksploatacyjnych dla zabezpieczenia właściwego poziomu technicznego zgłoszonej do eksportu maszyny nowego typu".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1956 r.

Minister wz. **A. Wolski**

2.

ZARZĄDZENIE Nr 3 MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 31 grudnia 1955 r.

(L. dz. CZBW/DO/1/56)

w sprawie udzielenia pomocy spółdzielczości produkcyjnej przez wojewódzkie zjednoczenia budownictwa wiejskiego w 1956 r.

W wykonaniu postanowienia § 4 uchwały Nr 619 Prezydium Rządu z dnia 6 sierpnia 1955 r w sprawie zmian w organizacji budowlanych przedsiębiorstw pawiatowych, w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa zarządza się, co następuje:

§ 1. Wojewódzkie zjednoczenia budownctwa wiejskiego udzielą pomocy spółdzielniom produkcyjnym, przy wykonaniu inwestycji budowlanych systemem gospodarczym, w drodze instruktażu techniczno-ekonomicznego i wykonania trudniejszych fragmentów robót budowlanych.

§ 2. Wojewódzkie zjednoczenia budownictwa wiejskiego w porozumieniu z prezydiami rad narodowych (powiatowe i wojewódzkie zarządy rolne) — obejmować będą opiekę nad budowami spółdzielni produkcyjnych i z tego tytułu udzielać będą pomocy w granicach swych możliwości.

§ 3. Zjednoczenia budownictwa wiejskiego udzielą pomocy spółdzielniom produkcyjnym w zakresie:

1) udzielania zezwolenia wykwalifikowanym pracownikom zjednoczenia na wykonanie dokumentacji projektowo-kosztorysowej w granicach ustalonych istniejącymi przepisami wydanymi przez Ministra Rolnictwa; prace w tej mierze zlecać będą spółdzielnie produkcyjne bezpośrednio pracownikom zjednoczenia za wynagrodzeniem według stawek ustalonych przez Ministerstwo Rolnictwa dla spółdzielni produkcyjnych z tym, że prace takie mogą być wykonane wyłącznie w godzinach pozabiurowych;
2) wykonywania trudniejszych fragmentów robót budowlano-montażowych, wymagających prowadzenia systemem uprzemysłowionym — z tym, że roboty wykończeniowe spółdzielnie wykonają we własnym zakresie systemem gospodarczym;
3) wykonywania robót specjalnych jak budowa suszarni, roboty elektryczne, wodno-kanalizacyjne i centralnego ogrzewania — w miarę posiadanych możliwości produkcyjnych; roboty tego rodzaju przyjmują wojewódzkie zjednoczenia budownictwa wiejskiego na ogólnie przyjętych obowiązujących zasadach w drodze zleceń aprobowanych uprzednio przez wojewódzki zarząd rolnictwa — zarząd budownictwa wiejskiego;
4) delegowania na zapotrzebowanie spółdzielni produkcyjnych personelu technicznego i robotników fachowych w miarę posiadanych możliwości;
5) organizowania produkcji półfabrykatów i elementów prefabrykowanych oraz produktów materiałów budowlanych z surowców miejscowych na placach budowy w spółdzielniach produkcyjnych przy użyciu sił roboczych spółdzielni;
6) oferowania spółdzielniom produkcyjnym posiadanych zbędnych zapasów materiałowych zgodnie z okólnikiem Nr 25 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 18 czerwca 1954 r. w sprawie zbywania ponadnormatywnych zapasów materiałowych i wyrobów gotowych oraz surowców wtórnych (Dz. Urz. MBMiO Nr 11, poz. 77);

7) wypożyczania w miarę możliwości sprzętu budowlanego na podstawie umowy zawartej na zasadach podanych w zarządzeniu Nr 104 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 21.IV.1952 r. w sprawie przerzutów sprzętu między przedsiębiorstwami podległymi Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli (Dz. Urz. MBMiO Nr 10, poz. 107);
8) szkolenia członków spółdzielni produkcyjnych w zawodach budowlanych w drodze delegowania odpowiednich instruktorów na budowy w spółdzielniach produkcyjnych;
9) szkolenia na własnych budowach robotników zwerbowanych spośród okolicznych mieszkańców dla potrzeb spółdzielni produkcyjnych.

§ 4. Za należyte udzielenie pomocy spółdzielniom produkcyjnym odpowiedzialni są dyrektorzy i naczelni inżynierowie zjednoczeń.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1956 r.

Minister **R. Piotrowski**

W porozumieniu
Minister Rolnictwa
E. Pszczółkowski

3.

ZARZĄDZENIE Nr 4

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 7 stycznia 1956 r.

w sprawie wyceny umów o sporządzenie dokumentacji technicznej przez biura projektowe nadzorowane przez Centralny Zarząd Biur Projektowych Budownictwa Miejskiego.

(L. dz. CZBProj/NPL/6487)

Na podstawie uchwały Prezydium Rządu Nr 111/52 z dnia 1 marca 1952 r. w sprawie zmiany systemu płac w państwowych biura projektów (Mon. Pol. Nr A-22, poz. 284) — zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wycena umów o sporządzanie dokumentacji technicznej zawieranych po dniu 1 stycznia 1956 r. i przejściowe rozliczenia z inwestorami sporządzane są na podstawie norm pracochłonności obowiązujących w II półroczu 1952 r., skorygowanych współczynnikiem 0,82 (współczynnik wzrostu osiągniętej wydajności pracy), oraz współczynnikiem 1.09 (współczynnik korekty norm) z zastosowaniem stawki godzinowej w wysokości zł 20,85 za normatywną godzinę pracy.

2. Prace kontynuowane na podstawie umów zawartych przed dniem 1 stycznia 1956 r.:
a) wykonane do dnia 31 grudnia 1955 r. rozliczane będą ostatecznie na podstawie dotychczasowych zasad,
b) wykonane po dniu 1 stycznia 1956 r. rozliczane będą przejściowo według zasad określonych w ust. 1

3. Wszystkie prace wykonane po dniu 1 stycznia 1956 r. rozliczone będą ostatecznie na podstawie nowego cennika obowiązującego od dnia 1 stycznia 1956 r.

§ 2. 1. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1956 r.

2. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Nr 24 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 7 lutego 1953 r. w sprawie wprowadzenia cennika dokumentacji technicznej wykonywanej przez biura projektowe, nadzorowane przez Centralny Zarząd Biur Projektowych Budownictwa Miejskiego (Dz. Urz. MBMiO Nr 2, poz. 22).—

Minister **R. Piotrowski**

4.

ZARZĄDZENIE Nr 5

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 7 stycznia 1956 r.

w sprawie prawidłowego ustalania zakresu finansowego podzleceń udzielanych zjednoczeniom specjalizowanym.

(L. dz. P1/2/5079/55)

W związku z nieprzestrzeganiem przez zjednoczenia ogólno-budowlane postanowień zawartych w § 5 ust. 1 i 2 zarządzenia Nr 36 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 lutego 1953 r. w sprawie zasad generalnego wykonawstwa w zakresie uzgadniania z podwykonawcami szacunkowej wartości robót specjalistycznych powstają częste rozbieżności w programach produkcji tych zjednoczeń. Rozbieżności te polegają na stosowaniu odmiennej podstawy przez generalnych wykonawców i podwykonawców do określania wysokości limitów na roboty specjalistyczne.

W celu usunięcia powyższych niedociągnięć zarządza się, co następuje:

§ 1. Podstawą do określenia wartości robót specjalistycznych są wskaźniki wyliczeniowe opracowane i stosowane przez zjednoczenia specjalistyczne resortu.

§ 2. Zjednoczenia występujące w charakterze generalnych wykonawców obowiązane są natychmiast po zarejestrowaniu kwestionariuszy zleceń udzielić podwykonawcom resortowym podzleceń na roboty wchodzące w zakres ich działalności.

§ 3. 1. Zjednoczenia specjalistyczne przeanalizują wysokość limitów pod kątem ich zgodności z zakresem rzeczowym, a różnice z tytułu zastosowania zbyt wysokich bądź zbyt niskich limitów prześlą w formie wykazów w terminie 7-dniowym zainteresowanym zjednoczeniom ogólno-budowlanym.

2. W przypadku, gdy różnice wynikają ze zbyt wysokiego limitu określonego przez inwestora w kwestionariuszu zlecenia, generalny wykonawca i podwykonawca przyjmują do programu produkcji jako obowiązujące limity ustalone przez podwykonawców.

3. Jeżeli różnice wynikaję ze zbyt niskiego limitu określonego przez inwestora w kwestionariuszu zlecenia, generalny wykonawca i podwykonawca do czasu skorygowania ich przez inwestora przyjmują do programu produkcji limity podane w kwestionariuszu.

§ 4. 1. Po otrzymaniu od podwykonawców wykazu różnic limitów generalny wykonawca skoryguje w programie produkcji swoje zadania (siły własne), i wystąpi niezwłocznie do inwestora o skorygowanie całości limitu inwestycyjnego.

2. Do czasu uregulowania sprawy z inwestorem generalny wykonawca ustala w programie produkcji swoje zadania po wyeliminowaniu różnic określonych w § 3 ust. 2 i 3.

§ 5. 1. Przed przystąpieniem do wykonywania robót specjalistycznych podwykonawca obowiązany jest przeprowadzić analizę dostarczonej przez generalnego wykonawcę dokumentacji technicznej i w w przypadku stwierdzenia rozbieżności wystąpić z wnioskiem do generalnego wykonawcy o korektę limitu.

2. Warunkiem rozpoczęcia albo kontynuowania robót przez podwykonawcę powyżej pierwotnie ustalonego limitu, jest pisemne potwierdzenie przez generalnego wykonawcę wysokości kwoty, do której generalny wykonawca zobowiązuje się finansować roboty specjalistyczne. Pisemne określenie przez generalnego wykonawcę wysokości kwoty jest podstawą dla podwykonawcy do przyjęcia sumy aktualnego zlecenia.

§ 6. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1956 roku.

Minister **R. Piotrowski**

5.

ZARZĄDZENIE Nr 7

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 13 stycznia 1956 r.

w sprawie doboru kandydatów z zakładów pracy na dwuletnie studia przygotowawcze do szkół wyższych.

(L. dz. K.A.W-2-3/56)

W wykonaniu uchwały Nr 160 Prezydium Rządu z dnia 25 lutego 1953 roku w sprawie doboru kandydatów z zakładów pracy i spółdzielni produkcyjnych na dwuletnie studia przygotowawcze do szkół wyższych (Mon. Pol. Nr A-22, poz. 275) oraz w związku z instrukcją Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 23 listopada 1955 r. w sprawie doboru kandydatów na dwuletnie studia przygotowawcze do szkół wyższych w

roku szkolnym 1956/1957 (Mon. Pol. Nr 116, poz. 1526) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podania na studia przygotowawcze do szkół wyższych mogą składać jedynie najzdolniejsi i przodujący w pracy zawodowej i społecznej robotnicy, którzy pragną poświęcić się studiom wyższym w zakresie rolnictwa, mechanizacji rolnictwa i techniki.

2. Szczególną uwagę należy zwrócić na składanie podań przez robotników zatrudnionych w gospodarstwach rolnych oddziałów zaopatrzenia robotniczego, istniejących przy zakładach pracy resortu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

§ 2. 1. Uprawnionymi do składania wniosków kierownikowi zakładu pracy o wysunięcie kandydata na studia przygotowawcze do szkół wyższych na podstawie podań ubiegających się o to robotników są zakładowy zarząd Związku Młodzieży Polskiej (ZMP) oraz rada zakładowa.

2. Kierownik zakładu pracy decyduje o wysunięciu kandydatów spośród ubiegających się o przyjęcie, po uzgodnieniu stanowiska z przedstawicielami organizacji społeczno-politycznych oraz bezpośrednimi przełożonymi kandydatów.

§ 3.1. Kierownik zakładu pracy przesyła dokumenty zasługujących na przyjęcie kandydatów do komisji kwalifikacyjnej przy właściwym studium przygotowawczym, załączając wyczerpującą charakterystykę każdego kandydata, ze szczególnym uwzględnieniem tych osiągnięć i cech, które przemawiają za skierowaniem kandydata na studium przygotowawcze do szkół wyższych.

2. Właściwość terytorialna komisji kwalifikacyjnych ustalona została w sposób następujący:

1) dokumenty kandydatów z m. st. Warszawy, m. Łodzi oraz województw: białostockiego, bydgoskiego, gdańskiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, olsztyńskiego, rzeszowskiego i warszawskiego należy przesyłać do komisji kwalifikacyjnej przy Studium Przygotowawczym Politechniki Łódzkiej (Łódź, ul. Worcella Nr 6/8);

2) dokumenty kandydatów z województw: koszalińskiego, krakowskiego, opolskiego, poznańskiego, stalinogrodzkiego, szczecińskiego, wrocławskiego i zielonogórskiego należy przesyłać do Komisji Kwalifikacyjnej przy Studium Przygotowawczym Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu (Wrocław, ul. Piotra Skargi Nr 29/31);

3. Dokumenty kandydatów z zakładów pracy, wybierających studia rolne, bądź z zakresu mechanizacji rolnictwa, niezależnie od województwa, na którego terenie ci kandydaci zamieszkują, powinny być przesyłane do Komisji Kwalifikacyjnej przy Studium Przygotowawczym Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu (Wrocław, ul. Piotra Skargi Nr 29/31).

4. Termin składania wniosków przez zakłady pracy upływa z dniem 31 marca 1956 roku.

§ 4. 1. Kandydaci na studium przygotowawcze do szkół wyższych powinni odpowiadać następującym warunkom:

1) wykazać się co najmniej dwuletnią przodującą pracą w produkcji,
2) wyróżniać się postawą obywatelską oraz aktywną pracą społeczną,
3) posiadać wiadomości w zakresie 7-miu klas szkoły podstawowej,
4) wiek od 18 do 26 lat.

2. Wraz z podaniem o przyjęcie na studium przygotowawcze ubiegający się składają do zarządu zakładowego ZMP następujące dokumenty:

1) dokładny życiorys,
2) ostatnie świadectwo szkolne,
3) świadectwo urodzenia,
4) zaświadczenie lekarskie.

§ 5. Kierownik zakładu pracy jest odpowiedzialny za właściwe zakwalifikowanie kandydatów na studium przygotowawcze i za wydane o nich opinie.

§ 6. Kierownik zakładu pracy obowiązany jest do:

1) udzielenia kandydatom, udającym się na kurs selekcyjny bezpłatnego urlopu na okres potwierdzony zaświadczeniem terenowego właściwego kierownika studium przygotowawczego,
2) umożliwienia kandydatom wykorzystania należnego im ustawowego urlopu wypoczynkowego w terminie do dnia 1 sierpnia,
3) zabezpieczenia kandydatom w okresie kursu selekcyjnego prawa do ubezpieczeń społecznych,
4) rozwiązania stosunku pracy z kandydatami przyjętymi na studia przygotowawcze z dniem rozpoczęcia roku szkolnego na studiach przygotowawczych.

§ 7. Nauka na studium przygotowawczym jest bezpłatna; słuchacze mają możność korzystania z bibliotek, pracowni naukowych itp., otrzymują stypendia i zamieszkują w internacie. Część stypendium przeznaczona jest na opłatę codziennego wyżywienia w stołówce studium, a część na rozrywki kulturalne, kupno książek, osobiste wydatki itp.

§ 8. 1. Dyrektorzy centralnych zarządów i przedsiębiorstw są odpowiedzialni za wykonanie zarządzenia.

2. Dyrektorzy przedsiębiorstw obowiązani są do przesłania przez właściwy centralny zarząd do Departamentu Kadr w terminie do dnia 15 kwietnia 1956 r. sprawozdania z przeprowadzonej akcji doboru kandydatów na studia przygotowawcze.

§ 9. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 13 stycznia 1956 r.

2. Jednocześnie traci moc obowiązująca zarządzenie Nr 26 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 1 lutego 1955 r. w sprawie doboru kandydatów z zakładów pracy na dwuletnie studia przygotowawcze do szkół wyższych (Dz. Urz. MBMiO Nr 3, poz. 28).

Minister **R. Piotrowski**

6.

ZARZĄDZENIE Nr 10

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 17 stycznia 1956 r.

w sprawie opracowywania kwartalnych planów kosztów w produkcji pomocniczej.

(L. dz. PM/108/1/56)

W związku z zarządzeniem Nr 188 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 11 listopada 1955 roku w sprawie opracowywania planów produkcyjnych oraz kosztów własnych w zakresie produkcji pomocniczej i usług, zarządza się, co następuje:

§ 1. Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego: Warszawa, Śląsk, Zachód, Północ, Południe, Centralny Zarząd Robót Inżynieryjnych, Centralny Zarząd Robót Instalacyjnych i Centralny Zarząd Budownictwa Wojskowego będą opracowywać począwszy od III kwartału 1956 roku kwartalne plany kosztów, zgodnie z zasadami podanymi w instrukcji w sprawie opracowywania planów kosztów i ich obniżki w produkcji pomocniczej, stanowiącej załącznik do zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 20 stycznia 1956 r.

Minister w z. **A. Wolski**

Załącznik do zarządzenia Nr 10 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 17 stycznia 1956 r.

INSTRUKCJA

w sprawie opracowania kwartalnych planów kosztów i ich obniżki w produkcji pomocniczej.

Uwagi ogólne

Kwartalne plany kosztów produkcji pomocniczej opracowują zarządy produkcji pomocniczej (biura) lub zjednoczenia. Centralne zarządy sporządzają zbiorcze plany kosztów i ich obniżki dla całości produkcji pomocniczej.

Sposób opracowania planu kosztów i ich obniżki.

Kwartalne plany kosztów należy opracować na formularzu według wzoru PK-1 — ZCM, stanowiącym załącznik do instrukcji. Punktem wyjściowym do sporządzania planu

kosztów powinny być planowane kalkulacje na wszystkie wyroby objęte planem ilościowym na rok 1956. Układ kalkulacji odpowiadać powinien układowi kosztów przyjętemu w księgowości (instrukcja wprowadzona zarządzeniem Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 185 z dnia 10 listopada 1955 r. w sprawie dokumentacji pierwotnej produkcji pomocniczej). Podstawą do opracowania kalkulacji planowanych stanowią koszty wynikowe za rok ubiegły, które należy gruntownie przeanalizować i zastanowić się nad możliwością obniżenia ich w poszczególnych elementach. Do podstawowych źródeł obniżenia kosztów własnych zmierzają między innymi następujące usprawnienia organizacyjno-techniczne:

1) zmniejszenie pracochłonności (mechanizacja) wskutek tego obniżenie zatrudnienia,
2) obniżenie zużycia surowców, materiałów pomocniczych, oszczędna gospodarka nimi,
3) zastosowanie tańszych pełnowartościowych surowców zastępczych,
4) obniżenie zużycia energii, paliwa,
5) zmniejszenie odpadów produkcyjnych i lepsze ich wykorzystanie,
6) zwiększenie stopnia wykorzystania maszyn i urządzeń,
7) zmniejszenie kosztów ogólnych,
8) zwiększenie produkcji.

Wypełnienie formularza według wzoru planu kosztów

Rubr. 1. — nie wymaga wyjaśnień.

Rubr. 2. — układ asortymentów powinien odpowiadać układowi przyjętemu w planie produkcyjnym wg ilości.

Rubr. 3 i 4 — jednostka miary oraz ilość produkcji powinna być zgodna z zatwierdzonym planem kwartalnym.

Rubr. 5 — w rubryce tej podać należy sumy kosztów bezpośrednich poszczególnych asortymentów pomnożone przez planowaną ilość tych asortymentów podaną w rubr 4); zgodnie z księgowością do kosztów rubr. 5 zalicza się: koszty materiałów podstawowych bezpośrednich,, pomocniczych, bezpośrednich, przypadający narzut z tytułu kosztów zakupu, magazynowania oraz koszty paliwa technologicznego, które można zaliczyć na określone asortymenty.

Rubr. 6 — do rubryki tej zalicza się oprócz robocizny bezpośredniej wyliczonej w sposób podany przy rubryce 5, również i koszty ubezpieczenia społecznego oraz fundusz bezosobowy płac.

Rubr. 7 — wylicza się w sposób podany w rubr. 5; do tych kosztów należą pozostałe koszty bezpośrednie, które na podstawie źródłowej dokumentacji można zarachować na poszczególne asortymenty (zlecenia) np. obróbka obca.

Rubr. 8 — wylicza się w sposób podany w rubr. 5; do kosztów ogólnych zalicza się koszty pośrednie, których nie można odnieść bezpośrednio na poszczególne wyroby np.: koszty materiałów pośrednich, smary, oleje, prąd i gaz, paliwo, płace majstrów, techników, kalkulatorów, kierowników wraz z narzutami ubezpieczeń społecznych, koszty amortyzacji, budynków i maszyn, dzierżawy i czynsze, zużycie narzędzi, konserwacja i remonty bieżące, materiały biurowe, delegacje oraz narzut kosztów administracji ogólnej zjednoczenia.

Rubr. 9 — jest sumą rubryk 5 + 6 + 7 + 8.

Rubr. 10 — nie wymaga objaśnień.

Rubr. 11 — „ „ „

Rubr. 12 — „ „ „

Rubr. 13 — „ „ „

Rubr. 14 — „ „ „

Rubr. 15 — „ „ „

Rubr. 16 — „ „ „

Rubr. 17 — „ „ „

Rubr. 18 — wykonany jednostkowy koszt własny za kwartały ubiegłe np. przy planie na I kw. 1956 r. należy podać koszt jednostkowy za ubiegłe 3 kwartały 1955 r. to samo podać należy w rubr. 11.

Natomiast przy planie na II kwartał 1956 r. podać należy koszt wynikowy jednostkowy za 1955 r., przy planie na III kw. 1956 r., koszt wynikowy jednostkowy za 1 kwartał 1956 r. itd.

Termin składania planów kosztów

Zjednoczenia (zarządy produkcji pomocniczej lub biura produkcji pomocniczej) opracowują na podstawie szczegółowego planu ilościowo-wartościowego operatywny plan kosztów i przesyłają go do właściwego centralnego zarządu do dnia 8-go miesiąca poprzedzającego planowany kwartał.

Centralne zarządy po przeanalizowaniu planu kosztów sporządzą zbiorczy plan kosztów i prześlą go w 3 egz. do Departamentu Produkcji Pomocniczej w terminie do dnia 13-go miesiąca poprzedzającego planowany kwartał.

Pierwszy operatywny plan kosztów według niniejszej instrukcji należy opracować na III kwartał 1956 r. w terminie do dnia 13 czerwca 1956 r. na podstawie kosztów wynikowych I-go kwartału 1956 r.

Centralny Zarząd B. M.
Zjednoczenie B. M.

Załącznik do instrukcji w sprawie opracowania kwartalnych planów kosztów i ich obniżki w produkcji pomocniczej.

Plan kosztów własnych produkcji pomocniczej wg. asortymentów i grup wyrobów w układzie kalkulacyjnym
na kwartał . . . . 195 . . . r.

	Nazwa asortymentu lub grupy wyrobów	Jednostka miary Planowana ilość	Planowana ilość	Materiały bezpośrednie	Robocizna bezpośrednia	Inne koszty bezpośrednie	Koszty gólne	Ogółem koszty rubr. 5+6+7+8	Koszt jednostkowy rubr. 9 : 4	Jednostkowy koszt własny w roku ubiegłym 1955	Produkcja porównywalna liczona po koszcie włas. 55 r. rubr. 4×11	Średnia jednostkowa cena zbytu obowiązująca wg. cennika	Wartość wg. cen zbytu ogółem rubr. 4×13	Ilość prod. wg. NPG na kwartał	Planowany koszt roczny na jednostkę	Wartość prod. wg. NPG rubr. 15×16	Jednostkowy koszt własny w kwart. ubiegłych
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
A	Produkcja porównywalna																
	Razem																
B.	Produkcja nieporównywalna																
	Razem	×	×														
	Ogółem A+B																

. . . . dnia . . . . . . 195 . . : r: *)

Obniżka kosztów produkcji porównywalnej

Kwartał	I	II	III	IV

*) niepotrzebne skreślić.

Główny Księgowy

DYREKTOR

Kier. Planowania

wie rysunków roboczych bez projektu technicznego jest niedopuszczalne.

Skoro więc strona pozwana nie wykonała postanowień umowy w zakresie dostarczania kolejnych faz dokumentacji, oraz skoro wykonanie projektu technicznego nastąpiło z opóźnieniem, należy przyjąć, że roszczenie wnioskodawcy o zasądzenie kar z tego tytułu jest uzasadnione.

Rep. 35/54

Załącznik Nr 4 do pisma okólnego Nr 7 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 stycznia 1956 r.

Okoliczności uzasadniające żądanie przez zamawiającego od wykonawcy kar za zwłokę.

Opóźnienie wykonania robót spowodowane brakiem materiałów, siły roboczej lub innymi przeszkodami natury organizacyjnej nie zwalnia wykonawcy od zapłaty kar umownych za zwłokę.

Orzeczeniem z dnia 5.I.55 r. RKA zasądziła powództwo.

Z uzasadnienia:

Powodowa dyrekcja zawarła ze stroną pozwaną umowy na podstawie których wykonawca zobowiązał się wykonać budynki w terminach ustalonych w umowach. Pozwane zjednoczenie opóźniło wykonanie o okresy podane w protokółach ostatecznego odbioru. Powód żąda zapłaty kar umownych za zwłokę w kwocie zł X. Pozwany nie uznał żądań wnioskodawcy i oświadczył, że zwłoka powstała w wyniku zaistnienia okoliczności, za które nie odpowiada.

RKA stwierdziła, co następuje:

Zgodnie z § 48 warunków umownych, stanowiących zał Nr 7 do zarządzenia Przewodniczącego PKPG (Mon. Pol- Nr A-5/52, poz. 53) wykonawca ma prawo ubiegać się o przedłużenie terminu wykonania w przypadku, jeżeli przeszkody w wykonaniu powstały z winy zamawiającego, z powodu siły wyższej lub innych okoliczności, których usunięcie nie leżało w możliwości wykonawcy.

Z akt sprawy wynika, że opóźnienie w wykonaniu budynków nastąpiło na skutek braku siły roboczej oraz materiałów budowlanych.

RKA stwierdziła, że okoliczności te nie mogą stanowić podstawy do przedłużenia terminu wykonania i ewentualnego zwolnienia od zapłaty kar za zwłokę. Właściwa ilość robotników oraz zaopatrzenia w materiały budowlane zależały od należytej staranności pozwanego przedsiębiorstwa. Usunięcie przez stronę pozwaną braków w tym zakresie leżało w możliwości wykonawcy. Dlatego też, żądanie zasądzenia kar za zwłokę w wykonaniu budynków w kwocie zł X jest uzasadnione.

Rep. 131/54

Załącznik Nr 5 do pisma okólnego Nr 7 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 stycznia 1956 r.

Skutki braku zgody kontrahenta na zmianę terminów ustalonych w umowie.

W przypadku braku zgody jednej ze stron będącej kontrahentem umowy w sprawie zmiany terminu ustalonego w umowie — strony obowiązuje termin umowny.

Orzeczeniem z dnia 4.I.1955 r. Resortowa Komisja Arbitrażowa częściowo zasądziła powództwo.

Z uzasadnienia:

W dniu 5.II.1954 r. inwestor zawarł z biurem projektów umowę o sporządzenie kosztorysu urządzenia wnętrza świetlicy na osiedlu X.

Termin wykonania dokumentacji kosztorysowej strony ustaliły na dzień 1.VIII.1954 r. Wobec wynikłej potrzeby przyśpieszenia prac wykończeniowych i wcześniejszego oddania obiektu do użytku, — inwestor zaproponował wykonanie przez biuro projektowe zleconych umowa prac do dnia 1.IV.1954 r. czyli przed terminem ustalonym w umowie.

Wykonawca nie wyraził zgody na zmianę terminu i dokumentacji nie wykonał, wskutek czego strony odstąpiły od umowy, a zleceniodawca wystąpił na drogę postępowania arbitrażowego z żądaniem zapłacenia przez wykonawcę kar za zwłokę za czas od dnia 1.IV.1954 r.

RKA stwierdza, że strony są związane postanowieniami zawartej umowy, przy czym w myśl § 12 zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 10.III.1951 r. w sprawie stosowania wzoru umowy ramowej dotyczącej sporządzania dokumentacji technicznej dla inwestycji (Mon. Pol. Nr A-35, poz. 441 z późniejszymi zmianami) wszelkie zmiany lub uzupełnienia umów strony mają obowiązek ustalać w trybie nowych dwustronnych aktów prawnych, w tak zwanych porozumieniach dodatkowych.

Z powyższego wynika, że brak zgody jednego kontrahenta na zmianę warunków umownych i nie zawarcie porozumienia dodatkowego należy oceniać wyłącznie jako utrzymanie w mocy terminu umownego.

Ustalenia te wskazują, że kary za zwłokę są uzasadnione w granicach terminów ustalonych w umowie i bezzasadne jest żądanie przez zleceniodawcę kar umownych liczonych od wcześniejszego terminu, niezaakceptowanego przez wykonawcę, czyli od dnia 1.IV.1954 r.

RKA oddaliła wniosek powoda w części dotyczącej żądania zapłaty kar konwencjonalnych za okres poprzedzający termin wskazany w umowie, uwzględniając powództwo w pozostałej części, a mianowicie obliczając kary od dnia 1 VIII.1954 r. czyli od terminu umownego.

Rep. 452/54

Załącznik Nr 6 do pisma okólnego Nr 7 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 stycznia 1956 r.

Obliczanie kar umownych.

W przypadku nierozpoczęcia robót budowlano-montażowych na skutek niedostarczenia w terminie dokumentacji projektowo-kosztorysowej kary za zwłokę oblicza się od wartości kosztorysowej robót, ustalonej w umowie rocznej.

Minister Budownictwa Miast i Osiedli zatwierdził orzeczenie Resortowej Komisji Arbitrażowej z dnia 3.XII.1954 r. częściowo zasądzające powództwo.

Z uzasadnienia:

Powodowe zjednoczenie dochodzi od zleceniodawcy kar umownych za niedostarczenie w terminie dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla obiektu zleconego do wykonania.

Za podstawę obliczenia wysokości kar — wykonawca przyjął ogólną wartość budynku ustaloną w umowie wieloletniej, a wyrażającą się kwotą X, przyczym żądanie swoje umotywował nierozpoczęciem robót z winy zleceniodawcy.

RKA stwierdza, że wysokość i sposób obliczania kar umownych w przypadku niedotrzymania przez zleceniodawcę terminu umownego dostarczenia dokumentacji projektowo-kosztorysowej wskazane jest w § 93 „Tymczasowych warunków umownych" stanowiących załącznik Nr 7 do zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 11.I. 1952 r. w sprawie trybu i zasad zawierania umów o wykonanie robót budowlano-montażowych objętych planem inwestycyjnym (Mon. Pol. Nr A-5, poz. 53).

Przepis ten ustala, że kary umowne oblicza się od „wartości kosztorysowej wstrzymanych robót".

Powyższe ustalenia RKA interpretuje w sposób następujący: w przypadku nierozpoczęcia robót przez wykonawcę z powodu niedotrzymania terminów umownych przez inwestora — kary za zwłokę należy liczyć od wartości kosztorysowej robót przewidzianych w planie inwestycyjnym i skonkretyzowanych w umowie rocznej. „Wartość kosztorysowa" nie jest pojęciem jednoznacznym z ustaloną ogólną kwotą przewidzianą w umowie wieloletniej. Tylko szczegółowo opracowana część dokumentacji projektowo-kosztorysowej zawierająca dane finansowe materiałowe stnowi kosztorys w rozumieniu cytowanego przepisu.

W tym stanie za podstawę obliczenia kary RKA przyjęła nie ogólną wartość robót wieloletnich X, a kwotę ustaloną w umowie rocznej Y obejmującą roboty przewidziane do wykonania w okresie planu inwestycyjnego czyli w okresie jednego roku.

Obliczenie kar od kwoty Y spowodowało zmniejszenie dochodzonej przez wykonawcę sumy z tytułu kar umownych i częściowe zasądzenie roszczenia.

Rep. 382/54.

Załącznik Nr 7 do pisma okólnego Nr 7 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 stycznia 1956 r.

Ograniczenie woli stron przy zawieraniu umów o wykonawstwo inwestycyjne.

Umowy o wykonawstwo inwestycyjne nie mogą zawierać postanowień odmiennych od ustalonych w obowiązujących warunkach umownych — chyba, że na odmienne postanowienia kontrahenci uzyskują zgodę swojej władzy naczelnej.

Resortowa Komisja Arbitrażowa nie uwzględniła w sporze przedumownym wniosku o uznanie za obowiązujące „warunków szczególnych" stanowiących załącznik do sporządzonej umowy.

Z uzasadnienia:

Zjednoczenie mające wykonać w charakterze podwykonawcy robót inwestycyjnych roboty specjalne, wystąpiło do RKA z wnioskiem o rozstrzygnięcie sporu przedumownego domagając się uznania za obowiązujące postanowienia opracowanych przez siebie „warunków szczególnych".

Generalny wykonawca odmówił podpisania wymienionych warunków stanowiących załącznik Nr 3 do umowy zawartej pomiędzy stronami wyjaśniając, że postanowienia proponowanych „warunków szczególnych" zawierają obowiązki generalnego wykonawcy, które są ustalone przepisami części IV zarządzenia Nr 36 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26.II.1953 r. w sprawie zasad generalnego wykonawstwa (Dz. Urz. MBMiO Nr 3, poz. 37).

RKA oddaliła wniosek powoda zważywszy, co następuje: § 2 ust. 5 zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 11 I.1952 r. w sprawie zasad i trybu zawierania umów o wykonanie robót budowlano-montażowych objętych planem inwestycyjnym (Mon. Pol. Nr A-5, poz. 53) stanowi, że strony mogą zamieszczać w zawieranych umowach postanowienia odmienne od ustalonych we wzorach umów i warunkach umownych tylko za zgodą władzy naczelnej, zatym do umów nie wolno dołączać dodatkowych warunków, bądź powtórzenia obowiązujących przepisów w dowolnej interpretacji — bez uzyskania zgody Ministra.

Inicjatywa przedsiębiorstw wykonawczych zmierzająca do modyfikowania lub uzupełniania niektórych postanowień warunków umownych powinna być skierowana we właściwym trybie w celu uzyskania zgody na zmiany i uzupełnienia władzy naczelnej.

Rep. 54/54

Załącznik Nr 8 do pisma okólnego Nr 7 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 stycznia 1956 r.

Zasada obliczania terminu prekluzyjnego dla roszczeń z tytułu nadpłat w przypadku niesporządzenia zastępczej faktury końcowej przez zleceniodawcę.

Bieg terminu prekluzyjnego z tytułu nadpłat dokonanych na rzecz wykonawcy robót inwestycyjnych rozpoczyna się z chwilą możności ustalenia nadpłaty nie później jednak, jak z upływem czterech lub sześciu tygodni od dnia zakończenia robót przewidzianych na sporządzenie faktury końcowej oraz terminu określonego na jej sprawdzenie.

W przypadku sporządzenia przez zleceniodawcę zastępczej faktury końcowej początek biegu terminu prekluzyjnego przesuwa się o dodatkowe cztery tygodnie przewidziane na zastępcze sporządzenie faktury.

Minister Budownictwa Miast i Osiedli zatwierdził orzeczenie RKA — odrzucające wniosek z powodu prekluzji.

Z uzasadnienia:

Na zlecenie powodowej dyrekcji pozwane zjednoczenie wykonywało roboty budowlano-montażowe w osiedlu mieszkaniwym w Jeziornie.

Roboty ukończono w dniu 30.VI.1955 r. Wystawiona w dniu 11.XII.1953 r. faktura końcowa po ostatecznym jej sprawdzeniu przez zleceniodawcę wykazała nadpłatę w kwocie zł X której pozwany pomimo wezwania do dobrowolnej zapłaty nie zwrócił.

Powodowa dyrekcja wystąpiła do RKA w dniu 18.VIII. 1954 r. z wnioskiem o zasądzenie nadpłaconej kwoty.

Strona pozwana podniosła zarzut prekluzji roszczenia.

W sprawie RKA stwierdziła.

Spór sprowadza się do rozstrzygnięcia kwestii kiedy rozpoczyna się bieg prekluzji dla roszczeń z tytułu nadpłat dokonanych przy regulowaniu faktur końcowych, w przypadku gdy pomimo nieterminowego sporządzenia przez wykonawcę faktury końcowej zleceniodawca nie sporządzi faktury zastępczej, zgodnie z uprawnieniem wynikającym z § 82 warunków umownych, stanowiących załącznik do zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 11.I.1952 r. (Mon. Pol. Nr A-5, poz. 53).

RKA stwierdziła, że jeżeli zleceniodawca nie sporządził faktury zastępczej bieg terminu prekluzyjnego rozpoczyna się po upływie roku od dnia zakończenia robót oraz 4-rech tygodni i 12 dni przewidzianych na sporządzenie i sprawdzenie faktury. (§ 74 cytowanych warunków umownych oraz § 13 uchwały Nr 17 Prezydium Rządu z dnia 10.I.1952 r. w sprawie zasad rozliczeń za roboty budowlano-montażowe i prace projektowe w zakresie inwestycji i kapitalnych remontów między jednostkami gospodarki uspołecznionej (Mon. Pol. Nr A-6, poz. 59).

Zleceniodawca może żądać doliczenia do biegu prekluzji dodatkowych 4-rech tygodni w przypadku gdy wykonawca nie sporządził rachunku końcowego natomiast zleceniodawca zawiadomił o tym władzę nadrzędną wykonawcy i sporządził na jego koszt rachunek końcowy.

Ponieważ w toczącym się sporze inwestor nie skorzystał z przysługującego mu prawa i nie sporządził zastępczego rachunku nie może żądać przedłużenia biegu terminu prekluzyjnego o dodatkowe 4-ry tygodnie, przewidziane na sporządzenie faktury zastępczej.

Wobec zgłoszenia wniosku po upływie terminu prekluzyjnego RKA wniosek odrzuciła.

Minister Budownictwa Miast i Osiedli zatwierdził orzeczenie R.K.A. z podkreśleniem, że istotnym sensem § 82 warunków umownych jest prawo do wykonania przez inwestora zastępczo za wykonawcę faktury końcowej i tylko z wykonaniem tej czynności może być związane przedłużenie terminu prekluzyjnego.

Rep. 96/54.

Załącznik Nr 9 do pisma okólnego Nr 7 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 stycznia 1956 r.

Prawo wykonawcy do przesunięcia umownego terminu wykonania robót.

Wynikła w toku wykonania robót budowlano-montażowych konieczność przekroczenia zakresu rzeczowego robót może być przyczyną powodującą przesunięcie terminu umownego ustalonego dla ukończenia obiektu.

Orzeczeniem z dnia 20.I.1955 r. Resortowa Komisja Arbitrażowa oddaliła wniosek powoda.

Z uzasadnienia:

Wnioskiem arbitrażowym inwestor dochodzi od wykonawcy zapłacenia kar umownych za nieoddanie do użytku w ustalonym terminie budynku zleconego do adaptacji i wykonania.

W toku postępowania wyjaśniającego RKA ustaliła, że wskutek konieczności zwiększenia zakresu rzeczowego robót objętych umową strony zawarły porozumienia dodatkowe i w formie protokółu konieczności inwestor zlecił, a wykonawca przyjął do wykonania szereg robót zamiennych i dodatkowych jak np. przebudowę ściany szczytowej i przebicie stropów dla wykonania zmian instalacji itp.

Okolicznością szczególną w sprawie jest fakt zlecenia tych dodatkowych robót po terminie umownym oznaczonym dla oddania obiektu do użytku, przyczym fakt ten został stwierdzony w protokóle nieoddania budynku w którym strony zgodnie ustaliły przyczynę tego stanu rzeczy wskazując na zwiększenie rzeczowego, a więc i finansowego, zakresu robót.

Wprawdzie strony powinny były ustalić nowy termin zakończenia prac i obowiązek ten spoczywał zarówno na inwestorze jak i na wykonawcy, jednakże zaniechanie tej działalności nie mogło spowodować uznania przez RKA obowiązku uiszczenia przez wykonawcę kar za zwłokę, liczoną od poprzednio ustalonego poczem, wskutek nowych okoliczności faktycznych, nieaktulnego terminu.

W tym stanie sprawy RKA uznała za całkowicie usprawiedliwione oddanie obiektu w terminie późniejszym i nie obciążyła wykonawcę karami umownymi.

Rep. 260/54.

Załącznik Nr 10 do pisma okólnego Nr 7 Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 14 stycznia 1956 r.

Skutki sporządzenia faktury po upływie obowiązującego terminu.

Nieterminowe sporządzenie faktury przez wykonawcę robót inwestycyjnych nie może stanowić dla zleceniodawcy podstawy do odmowy ekceptu.

Resortowa Komisja Arbitrażowa orzeczeniem z dnia 21 I.1955 r. zasądziła od pozwanego zjednoczenia na rzecz powoda dochodzoną kwotę z należnościami ubocznymi.

Z uzasadnienia:

Powodowe zjednoczenie wykonawcze dochodzi od zleceniodawcy, pozwanego w sprawie, kwoty z tytułu wykonanych robót inwestycyjnych.

Pozwany zgłosił odmowę akceptu żądania zapłaty, motywując ją faktem nieterminowego sporządzenia przez wykonawcę faktury przejściowej na podstawie której powód żąda kwoty dochodzonej we wniosku.

RKA uznała, że dla merytorycznej oceny należności za wykonane roboty inwestycyjne opóźnienie w wystawieniu faktury przejściowej jest bez znaczenia i nie stanowi przyczyny uzasadniającej odmowę akceptu w myśl § 14 uchwały Nr 17 Prezydium Rządu z dnia 10.I.1952 r. w sprawie zasad rozliczeń za roboty budowlano-montażowe (Mon. Pol. Nr A-6, poz. 59).

Terminy ustalone zarządzeniem Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 8.VIII.1952 r. w sprawie trybu i terminów sporządzania faktur przejściowych i końcowych oraz ich formy (Mon. Pol. Nr A-77, poz. 1227) są terminami instrukcyjnymi i ich niedotrzymanie powoduje sankcje służbowe w stosunku do pracowników winnych zaniedbania, jednakże zaniedbanie to nie może mieć wpływu na przebieg rozrachunku za wykonane dostawy, roboty i usługi pomiędzy jednostkami gospodarki uspołecznionej. Zleceniodawca dla przyśpieszenia rozrachunku z opieszałym wykonawcą ma prawo, w myśl „Tymczasowych warunków umownych", wykonać zastępczo fakturę na koszt wykonawcy i na tej podstawie dokonać rozliczeń (§ 82).

Przepis ten wskazuje na fakt, że skutecznym środkiem na opieszałość wykonawcy jest wykonanie za niego i na jego koszt potrzebnej dla rozliczenia dokumentacji, co wskazuje że wadliwa działalność jednostki gospodarki uspołecznionej nie powinna mieć wpływu na tok i prawidłowość rozrachunku gospodarczego.

Skoro zatym pozwany nie kwestionuje wysokości i sposobu obliczenia należności RKA zasądziła dochodzoną kwotę w całości obciążając pozwanego kosztami postępowania i odsetkami zwłoki.

Rep. 304/54

10.

PISMO OKÓLNE Nr 11

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 31 stycznia 1956 r.

w sprawie regulowania należności za wynajem pomieszczeń w hotelach komunalnych.

(L. dz. GM/2/88/9-14/56)

W związku z pismem okólnym nr 137 Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z dnia 3 stycznia 1956 r. (Nr FP.I.9-652/ /2/55) podaje się do wiadomości, że w sprawie regulowania należności za wynajem pomieszczeń w hotelach komunalnych ma zostosowanie regulamin zakwaterowania w hotelach komunalnych, zatwierdzony przez Ministra Gospodarki Komunalnej zarządzeniem z dnia 24 września 1951 r. (Nr PH 2338/51.

Regulamin postanawia, że należność za wynajem pomieszczeń hotelowych reguluje się z góry. Zasadę tę ustala wymieniony regulamin, nie przewidujący wyjątków od jej stosowania, wobec czego obowiązuje ona zarówno w stosunku do osób fizycznych, jak i jednostek gospodarki uspołecznionej czy nieuspołecznionej, zamawiających pomieszczenia hotelowe dla delegowanych przez siebie pracowników. Zamówienia te — ze względu na osobisty (indywidualny) charakter usług hotelowych — w zasadzie składane są w imieniu i na rachunek pracowników mających korzystać z usług hotelowych, którzy — zgodnie z obowiązującymi przepisami — mogą otrzymać zaliczki przed wyjazdem do wysokości przypuszczalnych kosztów podróży, a więc m.in. na pokrycie pobytu w hotelu.

Zgodnie z w.w. regulaminem zakwaterowania w hotelach komunalnych gość hotelowy, wynajmując pomieszczenie hotelowe — jeżeli nie może określić czasokresu swego pobytu w hotelu — obowiązany jest uregulować należność z góry co najmniej za 1 dobrę hotelową.

Uchylone zostało pismo okólne nr 98 Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z dnia 26 lipca 1954 r. w sprawie regulowania należności za wynajem pomieszczeń w hotelach komunalnych, które przewidziało regulowanie z dołu należności za wynajem tych pomieszczeń, o ile są one zamawiane przez jednostki gospodarki uspołecznionej.

V-Dyrektor Gabinetu **Z. Wachowski**

11.

KOMUNIKAT ZARZĄDU TECHNIKI

z dnia 20 stycznia 1956 r.

w sprawie sprostowania omyłki drukarskiej w normie resortowej.

Zarząd Techniki podaje do wiadomości, że w czasie druku normy resortowej RN-55/MBMO-6006 „Cieplak składany z elementów drewnianych"... wkradła się omyłka: wydrukowano bowiem w klauzuli o ustanowieniu w.w. normy „16 września" zamiast „16 marca" (p. zarządzenie Nr 56 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 16 marca 1955 r. — Dz. Urz. MBMiO Nr 5, poz. 46 z 1955 r.).—

KOMUNIKAT II

Wydane zostały, a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenie Ministra Nr 220

z 20.XII.55 r. L. dz. CZB Proj/55 zmieniające regulamin premiowania pracowników państwowych biur projektów budownictwa miejskiego zatrudnionych w systemie czasowo-premiowym.

Zarządzenie Ministra Nr 222

z 28.XII.55 r. L. dz. GM/3/6487/55 w sprawie zmiany w strukturze wewnętrznej niektórych komórek organizacyjnych Instytutu Budownictwa Mieszkaniowego.

Zarządzenie Ministra 223

z 28.XII.55 r. L. dz. GM/3/6488/55 w sprawie nadania statutu Instytutowi Budownictwa Mieszkaniowego.

Zarządzenie Ministra Nr 228

z 31.XII.55 r. L. dz. GM/3/6301/55 w sprawie zmian w strukturze organizacyjnej zarządu centralnego Ministerstwa.

Zarządzenie Ministra Nr 2

z 1.I.56 r. L. dz. PL/1/5562/55 w sprawie opracowania planów techniczno-ekonomicznych oraz resortowego planu gospodarczo-finansowego na 1956 r.

Zarządzenie Ministra Nr 6

z 7.I.56 r. L. dz. GM/3/70/56 w sprawie usprawnienia pracy zarządu centralnego Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli.

Zarządzenie Ministrów: Budownictwa Miast i Osiedli oraz Szefa Urzędu Rady Ministrów

z 29.XI.55 r. w sprawie przekazania gospodarstwa rolnego Rozalin Mały pow. Pruszków.

Zarządzenie Ministrów: Budownictwa Miasta i Osiedli oraz Gospodarki Komunalnej

z 21.XII.55 r. w sprawie realizacji budowy osiedla mieszkaniowego w Pile w 1956 r.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 90

z 21.XII.55 r. L. dz. ZAG-VI/6/606/55 w sprawie składania kwartalnych zamówień na druki branżowe.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 1

z 26.I.56 r. w sprawie wskaźników wydajności przy przetarciu drzewa iglastego w tartakach w resorcie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 2

z 6.I.56 r. L. dz. GM/3/42/55 w sprawie zmiany godzin urzędowania niektórych jednostek organizacyjnych wchodzących w skład Ministerstwa.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 3

z 11.I.56 r. L. dz. CZBProj/NO/97/56 w sprawie rozgraniczenia zakresu działania miastoprojektów mających siedzibę w m. st. Warszawie.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 5

z 13.I.56 r. L. dz. CZT/SK-1/4332/55 w sprawie przewozu przesyłek drobnicowych w pojemnikach uniwersalnych w transporcie kolejowym.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 6

z 13.I.56 r. L. dz. Pl/4/113/56 w sprawie zasad sporządzania II wersji sprawozdania B — 1 na m-c grudzień 1955 r.—

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli, Warszawa, Plac Dzierżyńskiego 3/5.

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli — prenumerata roczna — 36 zł. Cena pojedyńczych egzemplarzy wskazana jest na każdym egzemplarzu. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V Oddział Miejski w Warszawie. Rachunek Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli Nr 1529-91-134, część 6. Dział 5. Rozdział 19, wpływy z wydawnictw

Cena 2 zł 50 gr

Drukarnia Akcydnesowa W-wa. Tamka 3. 3500. Zam. 201 z dnia 26.I.56 r. Podpis. do druku 6.III.56 r. Druk ukończono 10.III.56 r. Obj. 1¼ ark. druk. Pap. gazet. A1/50 g. B-7-23034.

ODBIORCA:

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.